

— Партизанство. — отговаря пак несмущаван от нищо свидетелят Иван Стоянов Иванов, и гледа спокойно.

Председателят прекъсна автоматическите си въпроси, както шофьорът спира кормилото, когато чуе гърмеж от спукване на гумата, повдигна глава, усмихна се снизходително и попита отново, като че не е чул отговора.

— Какво, какво? Занятие?

Публиката се размърда и зашушука. Секретарят вдигна молива и ръката му застана неподвижна във въздуха. Апатичните членове на съда, чиито духове до сега обитаваха в астралните пространства, а по неподвижните им физиономии като че бе написано — омръзнал ни е светът от тия човешки разправии — се стреснаха.

Изобщо отговорът на свидетеля подеиствува на всички в съда, както гърмежът на спуканата гума действа на пътниците в автомобила.

А Иван Стоянов Иванов, без да забележи дори ефекта от това, което каза, отговори още по-твърдо на второто запитване на съдията.

— Партизанство, господа съдии. По занятие партизанин.

Сега настана вече обща веселост. Съдиите като никога се спогледаха по-човешки, а към разшумялата се публика, гдето се чуха и ви-